

Ovu knjigu posvećujem svojoj majci koja je strepila, patila i molila se za svoja dva sina, jednog koji se borio i bio zarobljen u Vukovaru i za čiju sudbinu nije dugo znala i za mene koji sam bio u Sunji. Ona je jedna od tisuća i tisuća hrvatskih majki, jedna od milijuna i milijuna majki svijeta, koje su isplakale svoje suze za sinovima-ratnicima u ratovima dvadesetog stoljeća.

Mama, hvala ti na tvojoj šutnji, ljubavi i snazi s kojom si nas ispraćala i čekala da se iz rata vratimo.

Tim riječima poznati i priznati kazališni redatelj **Miroslav Međimorec**, započinje svoju (auto)biografsku knjigu «**Piše Sunja Vukovaru**», istinite i potresne priče iz Domovinskog rata o hrvatskom narodu i njegovoj borbi za slobodu.

Događaji su se u Hrvatskoj 1991. godine izmjenjivali velikom brzinom, piše Međimorec, povijest se događala tako obilno, događaji su požurivali jedni druge, nezadrživo se obrušavali na život, pritiskali ga svom težinom i sve činili neizvjesnim.

U takvim uvjetima pisac preispituje svoje osjećaje, priziva svoje obiteljsko nasljeđe i pokušava odrediti svoje mjesto u novonastaloj stvarnosti. Sa zaoštavanjem situacije, pitanje kako zaštititi svoju obitelj, grad u kojem je rođen, znanca, narod, domovinu, opsjeda ga sve jače. Ne želeći da ga pozovu u Teritorijalnu obranu, jer *ne odlazi se u rat s ljudima kojima ne vjeruješ*, javlja se u vojni odsjek želeći znati kako se može uključiti u obranu.

Ubrzo sjedi u autobusu za Sisak, krajnji cilj: **željeznička postaja Sunja!**

Stanica u Sunji mjesto je susreta vrlo različitih ljudi iz svih krajeva Hrvatske, zanimljivih osoba koje se u svemu razlikuju osim u jednome, a to je odlučnost obraniti domovinu. Sunja se od drugih mjesta na tzv. prvoj liniji razlikovala po tome što su u njoj otpor organizirali oni, koje je s ratom najteže povezati - kazališni umjetnici. Vojnike su vodili redatelji, glumci, scenografi, pisci. Međimorec, i sam jedan od zapovjednika u Sunji, ratovao je zajedno s još dvojicom kazališnih djelatnika, sada već pokojnim Svenom Lastom koji se pojavljuje pod nadimkom Glumac i Slobodanom Praljkom sa nadimcima Bobiša ili Hemingway.

Sven Lasta, prvak HNK u Zagrebu, nekada borac partizanskih odreda, koji u sedamdesetoj uzima snajper u ruke samo da bi ranio, nikako ubio neprijatelja, također svjedoči o nevinosti hrvatskih boraca u Domovinskom ratu.

Slobodan Praljak alias Hemingway, danas jedan od optuženika u Den Haagu, prema Međimorčevu kazivanju, nikako ne može biti negativac. Način kako su ga dečki u njegovoj jedinici prihvatili, govori više od bilo kakvih rekla-kazala odvjetničkih novinara.

U šestomjesečnoj obrani, braća Međimorec, svaki na svom obrambenom položaju, upoznavaju izbliza svoje suborce i analiziraju njihove karakterne osobine. Miroslav u Sunji razmišlja o dvojici branitelja. Jedan ima nadimak Puškar, a drugi prezime Puškarić. Obojica su imali *odviše ljudske topline i bili su više civili no vojnici, bili su krhkiji, mekši, ranjiviji od drugih*. Spojila ih je još jedna sličnost, obojica su poginuli! *Mislim da je ta njihova ljudskost bila slabost, ta opreka surovosti ih je obilježila. Mislio sam da će ih ta ljudska toplina štiti od smrti, ona ih je za nju označila. Te znakove ne vidiš prije nečije smrti*, piše autor.

Osim svojih, Međimorec je ispričao i priče što ih je u Vukovaru doživio njegov brat, vojnik i srpski zarobljenik. Otud i naslov knjige: **Piše Sunja Vukovaru** (prema pjesmi Sven Laste).

U ožujku 1992. naši se ratnici vraćaju kući suočeni s civilnim životom. Nekada heroji, sada ljudi suočeni s nizom kontroverznih pitanja. Preživjeli branitelji dočekali su da ih se uglavnom tretira s prezirom. U njegovim pričama oživljavaju i fantomi s popisa tzv. nestalih kojih je još uvijek preko 1000, oni koji su stradali u ratu i oni koji su, totalno zaboravljeni, stradali u miru

Miroslav Međimorec (rođen 1942. u Zagrebu) šezdesetih se godina proslavio svojim režijama u Studentskom eksperimentalnom kazalištu (SEK) u Zagrebu. Ponajprije ga je zanimao politički angažiran teatar, pa je imao neprilika s vlastima (1968. i 1971.). Na početku rata dragovoljno se javio u Zbor narodne garde, iz rata je izašao s činom generala. Radi u diplomatskoj službi. U funkciji Veleposlanika RH u Švicarskoj bio je nešto više od godine dana, kada ga je smijenila «3. sječanjska» Vlada.

Za svoj prvijenac, dobio je od Udruge branitelja «Podravke» književno-publicističku nagradu za najbolju knjigu godine.